

นวนิยายชุด
ดวงใจเทวพรหม

ดุษฎีปัส

ความลับบังตา...นางฟ้าจึงจำเป็นต้องเป็นนางมาร

ณารา

ร้อยเรียงความประทับใจ

จาก สุภาพบุรุษจุฑาเทพ คู่...ดวงใจเทวพรหม

บทนำ

กรุงเทพมหานคร ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

เสียงรายงานข่าวจากโทรทัศน์ ทำให้หญิงสาวร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อเซ็กซี่ฟ้าอ่อน กระโปรงดำยาวคลุมเข่าดูเรียบร้อย ซึ่งพร้อมจะออกจากบ้านต้องหยุดฟังข่าวด่วน ที่ผู้ประกาศข่าวชายและหญิงของกองทัพบกกำลังรายงานความคืบหน้าของสถานการณ์ประท้วงของนักศึกษาที่ลุกฮือทั่วกรุงเทพฯ ซึ่งมีกลุ่มนักศึกษาจำนวนมากรวมตัวกันที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย เพื่อเรียกร้องหาความชอบธรรมทางการเมือง

ตุจ้อปสรก็เป็นคนหนึ่งที่มีอุดมการณ์ร่วมกับเหล่านักศึกษา เธอเชื่อมั่นในการเลือกตั้ง หากการปกครองถูกยึดอำนาจเบ็ดเสร็จด้วยคนกลุ่มเดียว ประเทศชาติก็ไม่อาจเรียกว่าเป็นประชาธิปไตยได้อีกต่อไป

“เอกสารทุกอย่างพร้อมหรือยังจ๊ะฟ้า”

เธอหันไปมองตามเสียง เห็นศิริพรผู้เป็นอาเดินเซ็ดมือออกมาจาก

ครัว

“เรียบริ้อยแล้วคะคุณอา”

“ถ้างั้นรีบไปรีบกลับมา อย่าโอ้อ้อ ช่างนอกกำลังวุ่นวาย เขาประท้วงกัน ฟ้ายาเข้าไปใกล้เขียวละ ให้เดินอ้อมกลุ่มประท้วงไปไกลๆ เดี่ยวติดร่างแหไปด้วยจะยุ่ง ยิ่งกำลังจะไปเรียนต่ออยู่ด้วย”

ดุจอัปสรขยับมุมปากนิดๆ เหมือนยิ้ม แต่รอยยิ้มไม่มาถึงดวงตา เธอไม่ยอมตอบรับคำขอของอา เพราะตัดสินใจไปแล้ว จึงได้แต่เสียง

“ฟ้าไปนะคะ”

เธอจับเอกสารในอ้อมกอดใส่ลงในกระเป๋าผ้าที่ประดับดอกไม้หลากสีซึ่งเย็บเอง ทั้งสวยและประหยัดเงิน เธอสะพายกระเป๋าพาดลำตัวแล้วขยับมาไว้ด้านหลัง

“ระวังตัวนะลูก เสร็จจธุระแล้วรีบกลับมานะ” คิริพรกำชับ

“คะคุณอา” เธอไหว้เจ้าของบ้าน ก่อนจะเปิดประตูมุ่งลวดออกไปสวมรองเท้าหนังหุ้มส้นเรียบริ้อย เธอมีรองเท้าสูงโปร่งกว่าหญิงไทยทั่วไปตามเข็มนาฬิกาทางบิดา จึงไม่จำเป็นต้องสวมส้นสูง มิเช่นนั้นเธอจะสูงโย่งกว่าเพื่อนๆ ที่นั่น

พอมองนาฬิกาเห็นว่ายังเข้าอยู่มาก เธอจึงไม่รีบร้อน เดินออกจากซอย โบกแท็กซี่มุ่งหน้าไปถนนสาทรเพื่อทำวีซ่านักเรียนตามนัด

และแม้ว่าเธอจะเดินอ้อม แต่บ้านของอาที่อยู่ไม่ไกลจากสนามหลวงนัก จึงได้ยินเสียงจากเวทีตลอดเวลา กว่าเสียงจะเงียบก็ตอนที่รถแท็กซี่แล่นออกจากบริเวณนั้นไปไกลแล้ว เธอถอนใจเฮือก มองประชาชนมากมายที่เดินทางสวนเข้าไปทางอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย แต่ละคนมีความมุ่งมั่นที่จะเรียกร้องประชาธิปไตยให้เป็นของประชาชนโดยสมบูรณ์

ดุจอัปสรยังไม่สามารถทำหน้าที่ของประชาชนได้ในตอนนี้ เพราะยังมีงานรออยู่ตรงหน้า เธอไปถึงสถานทูตออสเตรเลียก่อนเวลา และแจ้งความประสงค์ต่อเจ้าหน้าที่ด้านหน้า ก่อนจะขึ้นไปรอสัมภาษณ์บนตึกไม่ถึงสองชั่วโมงทุกอย่างก็เรียบริ้อย

การสัมภาษณ์ผ่านพ้นไปด้วยดี ด้วยเธอมีเอกสารจากทางมหาวิทยาลัย ที่มอบทุนเรียนปริญญาโทพร้อมค่าใช้จ่ายทางการศึกษาตลอดสองปีข้างหน้า หลังจากได้รับข่าวแล้ว ทางมหาวิทยาลัยก็จะส่งตัวเครื่องบินมาให้เธอก็รอแค่เวลาเดินทางเท่านั้น

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจส่วนตัว เธอไม่ได้รีบกลับบ้านตามที่อาลัย และที่ไม่ได้รับปากก็เพราะเธอตั้งใจเอาไว้แล้ว รถแท็กซี่ส่งเธอลงที่ใกล้บ้านที่สุด เพราะคลื่นมวลชนแห่กันเข้ามาแน่นขนัดตั้งแต่สนามหลวงเลยจนมาถึงอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย

เธอเดินแหวกผู้คนเพื่อจะไปนั่งใกล้เวทีมากที่สุด แต่ก็ไปได้ไม่ไกล เพราะมีประชาชนแน่นเต็มถนนไปหมด จึงตัดสินใจนั่งใกล้ลำโพงเพื่อจะได้ฟังเสียงบนเวทีที่เลขาธิการรัฐมนตรีผู้ไม่ชอบธรรมให้ออกไปจากตำแหน่ง เสียงโห่สนับสนุนดังขึ้นเป็นระยะ หลังจากได้ที่นั่งเหมาะเจาะข้างนักศึกษาคณะหนึ่ง เธอก็ตั้งใจฟังเสียงที่ดังมาจากลำโพง แล้วส่งเสียงเชียร์ตามกำมือชูขึ้นไปในอากาศ เกิดความฮึกเหิม รักชาติขึ้นมาแทบทุกวินาทีที่ผ่านไป

แล้วเธอก็อดยิ้มให้ตัวเองไม่ได้ หากมารดารู้ว่าเธออยู่ที่ไหน คงจะกรี๊ดร้องลั่นบ้าน โทษฐานที่ไม่เชื่อฟัง แต่ก็นั่นแหละ เธอเป็นเด็กดีเชื่อมารดา มาตลอด ทว่าเรื่องอุดมการณ์ เธอขอละเว้นเอาไว้ ถือว่าเธอยินดีที่จะเป็นฟันเฟืองเล็กๆ ตัวหนึ่งที่ขับเคลื่อนเครื่องจักรของการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย ให้กลับมาเป็นของประชาชน

ดูจ้อปสรรนึ่งฟังจนถึงเย็น อาหารกล่องถูกส่งต่อๆ กันมาพร้อมกับน้ำดื่ม เธอไม่รู้สึกลี้นเลยเพราะกำลังฮึกเหิม จนกระทั่งเปิดกล่องโฟมเห็นไข่ดาวใหม่ๆ และกลิ่นกะเพราหอมฉุย ก็น้ำลายสอทันที ไม่ก็หน้าทีข้าวก็หมดกล่องโดยไม่รู้ตัว เธอมองนาฬิกาข้อมือ เห็นว่าตนทำหน้าที่พลเมืองที่ดีมานานพอแล้ว น่าจะถึงเวลากลับบ้านเสียที

หญิงสาวเดินกลับถึงบ้านก็เกือบห่ม พอคิริพรเห็นเธอก็เดินเข้ามาหาด้วยความร้อนรน

“หายไปไหนมาทั้งวันนะฟ้า ขอวิชาถึงแค่ตอนบ่ายไม่ใช่เหรอ อ๊วย! อาใจคอไม่ดีเลย ดูข่าวในโทรทัศน์ก็มีแต่เรื่องซุ่มนุ่ประท้วง”

“ฟ้าไปเดินสยามมาค่ะ” เธอพูด “นานๆ จะได้เข้ากรุงเทพฯ เสียทีเลยแวะไปชอปปิงเสียหน่อย แต่พอมมาถึงสะพานผ่านฟ้าฯ เจอทหารปิดถนนฟ้าเลยต้องเดินอ้อมมาเสียไกล”

“เฮ้อ กลับมาถึงบ้านปลอดภัยก็ดีแล้ว เพื่อนอาที่สามีเป็นทหารบอกให้อยู่แต่ในบ้าน อย่าออกไปไหนคืนนี้ พอค่ำฟ้ายังไม่กลับ อาก็เครียดกังวลไปหมด”

“ขอโทษค่ะคุณอา” ดุจอัปสรกระพุ่มมือกลางอก รู้สึกเสียใจจริงๆ ที่เป็นต้นเหตุทำให้ท่านกังวล แต่เลือดรักชาติของเธอก็ร้อนรุ่ม หากทำเป็นเมินเฉยทั้งที่อยู่ในกรุงเทพฯ ก็เหมือนเป็นคนเนรคุณต่อแผ่นดิน

“ไม่เป็นไร กลับมาก็ดีแล้ว มากินข้าวกินปลากันเถอะ อาใจคอไม่ดีเลยคืนนี้ จะเกิดอะไรร้ายแรงขึ้นหรือเปล่านั้นไม่รู้ สาธุ” หล่อนยกมือไหว้ไปทางวัดพระศรีรัตนศาสดาราม

“ขอให้พระสยามเทวาธิราชคุ้มครองประชาชนชาวไทยตาตาๆ ด้วยเถิดอย่าให้เกิดเรื่องร้ายแรงอะไรเลย”

ดุจอัปสรไม่คิดเช่นนั้น หลังจากได้นั่งฟังคำปลุกพระดม ก็เห็นว่าประชาชนพร้อมจะลุกฮือได้ทุกเมื่อ แถมยังมีทหารโอบล้อมทุกด้านอีก สถานการณ์ดูล่อแหลมเหลือเกิน คงไม่เกินสองวัน หากไม่หาทางเจรจาทำความเข้าใจกัน สงครามกลางเมืองอาจเกิดขึ้นได้ในพริบตา

หญิงสาวกลับเข้าห้องพักชั่วคราว บนเรือนไม้ชั้นสองของคิริพร น้องสาวคนเดียวของบิดาที่เสียชีวิตไปตั้งแต่เธออายุเพียงสิบสองปี ไม่มีปีหลังจากนั้นคิริพรก็ย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ เพราะไม่ค่อยลงรอยกับมารดาของเธอนัก มรดกของบิดาก็ถูกแบ่งเป็นสามส่วน ส่วนของเธอ บิดายกให้

ศิริพรเป็นผู้ดูแล ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้มารดา ยิ่งนัก แถมเงินของมารดา ยังได้รับเป็นรายเดือนจากเพื่อนนายความของบิดาอีก เพราะท่านเกรงว่า หากขาดหัวหน้าครอบครัวแล้ว มารดาจะใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายเกินตัว จนจะสร้างความลำบากให้เธอ

บิดาเชื่อมั่นในตัวน้องสาวมากกว่าผู้เป็นภรรยา เพราะศิริพรเป็นคนธรรมะเข้มแข็งและเป็นสาวโสด จึงให้น้องสาวเป็นผู้จัดการมรดก แทนอนว่ามารดาของเธออาจจะหาคนใจไม่สู้ใครเข้ามาติด

ศิริพรจึงเดินทางกลับมารุงเทพฯ และอยู่ที่บ้านเดิมของปู่กับสาวใช้ประจำตัว ส่วนบ้านที่แม่ริมก็ยกให้เธอกับมารดาอยู่กันตามลำพัง

ดูจ้อปสรเข้านอนแต่หัวค่ำ เพราะไม่มีรายการอะไรน่าสนใจ แถมยังมีประกาศจากรัฐบาลออกมาอยู่เรื่อยๆ ซึ่งข่าวที่ผู้ประกาศชายหญิงอ่านนั้น เธอคิดว่าเป็นบทที่ถูกเขียนมาให้อ่าน หลังจากเข้าไปร่วมกลุ่มผู้ชุมนุมมา เธอก็รู้เรื่องราวจากวงใน ไม่ใช่สิ่งบิดเบือนที่รัฐจงใจให้ประชาชนรู้เห็น

เธอจึงตัดรำคาญด้วยการปิดโทรทัศน์เสีย แล้วหยิบนิยายภาษาอังกฤษเล่มใหม่ล่าสุด ซึ่งยืมมาจากห้องสมุดขึ้นมาอ่าน ก่อนที่จะไปเรียนต่อปริญญาโททางด้านสื่อสารมวลชนที่เธอได้ทุนและสอบได้เป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งจะต้องไปหลังเรียนจบมหาวิทยาลัยแทบจะทันที เธอจึงใช้เวลาที่เหลือฝึกอ่านและฟังภาษาอังกฤษให้คล่องด้วยมีเวลาร่ำเรียนเพียงแค่สองปีเท่านั้น หากไม่จบเธอก็จะต้องชดใช้เงินทั้งหมดที่ทางมหาวิทยาลัยให้มา

ดูจ้อปสรไม่รู้ว่าเธอหลับไปตอนไหน คงเพราะอ่อนเพลียจากการเดินทางและนั่งตากแดดเป็นเวลาหลายชั่วโมง เธอตื่นมาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงโห่ดังลั่น เสียงกระຈกแตก เสียงจักรยานยนต์วิ่งกันให้ทั่วถนน พอเปิดม่านมองผ่านหน้าต่างออกไปด้านนอก ก็เห็นท้องฟ้าเป็นสีแดงฉาน หัวใจของเธอเต้นรัว เมื่อคิดว่าคงเกิดเหตุร้ายขึ้นแน่แล้ว เสียงเคาะประตูดังขึ้น เธอเปิดประตูก็เห็นป้าแซมทำหน้าตาตื่น

“เขาปะทะกันแล้วคะคุณหนู เสียงจิ้งจั่งน่ากลัวเหลือเกิน”

“แล้วคุณอาอยู่ไหนคะ”

“สวดมนต์อยู่ในห้องพระค่ะ ป้ากลัว ขอป้าอยู่ด้วยคนนะคะ”

“ได้ค่ะ แล้วป้าตรวจดูประตูหน้าต่างหมดทุกบานแล้วหรือยังคะ”

“เรียบร้อยค่ะ ล็อกตั้งแต่ประตูรั้วเลย เจ้าพระคุณ” แซ่มยกมือขึ้นเหนือศีรษะ “หวังว่าพวกนั้นคงจะไม่มาทางนี้หรือคะ บ้านหลังนี้ไม่มีอะไรให้ปล้นให้ขโมยหรอก”

แซ่มเดินเข้าไปในห้อง ดุจอัปสรปิดประตูตามหลัง ก่อนจะกลับไปนั่งที่เตียง ม่านถูกเปิดไว้ แสงไฟสีแดงฉานและควันไฟยังลอยสูงเหนืออาคารบ้านเรือนตรงหน้า

บ้านของเธออยู่ห่างจากถนนใหญ่เพียงไม่กี่ซอย เป็นบ้านเรือนไทยที่เก่าแก่ที่สุดในย่านนี้ที่ยังหลงเหลืออยู่ เป็นเพียงสิ่งที่ยืนยันว่าครั้งหนึ่งครอบครัวของปู่เคยมีฐานะดี แต่เวลาผ่านไปความล้มเหลวของบิดาก็ทำให้ทรัพย์สินสมบัติร่อยหรอจนแทบจะกลายเป็นสิ้นเนื้อประดาตัว อาของเธอก็อาศัยความรู้และมีมือการทำอาหารที่ได้รับสืบทอดมาจากย่า ทำซิงตอง แกะสลัก ขนมขบเคี้ยวแบบโบราณ พวกขี้ฉ้อ ขจรแครง วางขายหน้าบ้าน ก็พอจะมีรายได้เข้ามาบ้าง

“อย่ากลัวไปเลยคะ พวกเขาคงไม่เข้ามาถึงในซอยนี้หรือคะป้า”

แซ่มนั่งตัวลั่นบนพื้น

“ก็ไม่แน่หรือคะ ตะกี้ตอนออกไปล็อกประตูรั้ว เสียงคนเสียงรถดังดังลั่นซอยเลยคะ แล้วยังได้ยินเสียงปืนดังไม่หยุดอีก คนมันกำลังบ้าคลั่งมันทำได้ทุกอย่างแหละคะ”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง แซ่มสะดุ้งเฮือก พอได้ยินเสียงเจ้านายก็ถอนหายใจเฮือก แล้วลุกไปเปิดประตู

“มาอยู่นี่เองเธอแซ่ม”

“ค่ะคุณพร แซ่มได้ยินเสียงปืน แซ่มกลัว”

“เลยรบกวนฟ้า ทำให้นอนไม่หลับเลย”

“ไม่รบกวนหรือค่ะ ฟ้ายะดุ้งตื่นก่อนแล้ว” หญิงสาวตอบยิ้มๆ เบนสายตาไปนอกหน้าต่าง “ข้างนอกคงจะไกลาหลั๊กนาคู”

“เราเปิดฟ้งข่าวกันใหม่คะ อยากรู้ว่าตอนนี้เป็นยังไงบ้างแล้ว” แซ่มเสนอ

“ถ้างั้นก็ไปอยู่ด้วยกันที่ห้องของอาตีกว่า” ศิริพรเอ่ยชวน “จะได้ดูข่าวด้วยกัน”

แซ่มดีใจ กุสิกกุจอชอบหมอนที่หยิบขึ้นมาจากห้องเดินตามเจ้านายไป ดูจ้อปสรหยิบหมอนและผ้าห่มของตัวเองตามเข้าไปบ้าง แล้วภาพบนจอโทรทัศน์ก็สว่างขึ้น พร้อมกับรายงานสถานการณ์ล่าสุดที่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งและสถานีตำรวจดับเพลิงภูเขาทองถูกเผาเสียแล้ว

พันตรี หม่อมหลวงอศิร จุฑาทเทพ เพิ่งกลับมาถึงที่พักหลังจากเข้าไปเฝ้าดูสถานการณ์ตามคำสั่งตั้งแต่เช้ามืด เขาเข้านอนไปได้ไม่ถึงสองชั่วโมงเมื่อมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น เขาเต็งตัวลุกจากเตียงเล็กๆ ภายในค่ายทหารไปเปิดประตูทันที ก่อนถาม

“เกิดอะไรขึ้น”

“ท่านนายกา ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินแล้วครับ และมีคำสั่งด่วนถึงผู้พันครับ”

นายทหารหนุ่มรับจดหมายมาเปิดอ่าน กวาดสายตาไปตามตัวอักษรอย่างรวดเร็ว ก่อนที่กรามแข็งแกร่งจะถูกขบแน่น ก่อนจะบอกผู้ส่งสารสั้น

“เราคงไม่ได้พักแล้วละ ทำทางศึกนี่คงอีกยาวไกล”

รถถังและรถจีเอ็มซีแล่นไปตามถนนมุ่งหน้าสู่สะพานผ่านฟ้าลีลาศ พันตรีอศิรรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก คิ้วหนายนเข้าหากันขณะที่สายตามองผ่านกระจกหน้ารถ เห็นแสงสีส้มจากไฟที่ให้ความสว่างบนท้องถนนด้วยความหดหู่

ทหารอย่างเขาถูกฝึกมาเพื่อป้องกันประเทศชาติ ทำลายล้างศัตรู ทว่า

ผู้คนที่มารวมตัวอยู่ที่ถนนราชดำเนินนั้น ไซ้คัตรูแน่หรือ เพียงเพราะพวกเขามีความคิดที่ไม่ตรงกับคนที่มีอำนาจอยู่ในมือ โทษของเขาสมควรแล้วหรือที่จะหยิบยื่นความตายให้

ทว่าทหารทุกคนจะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด แม้ในใจจะต่อต้าน แต่เขาก็ไม่สามารถที่จะฝ่าฝืนคำสั่งได้ เมื่อไปถึงจุดที่กองกำลังของเขาประจำการ พันตรีอสิริก็ประกาศ

“อย่าฆ่าผู้บริสุทธิ์ เราเป็นคนไทยเหมือนกัน เรามีหน้าที่ตรงกำลังไม่ให้ผู้ชุมนุมเดินไปถึงพระตำหนักจิตรลดารโหฐานได้เท่านั้น!”

ข่าวทหารปราบปรามประชาชนที่บ๊าคั้งดังมาให้ได้ยินตั้งแต่กลางดึกจนถึงรุ่งเช้า ดุจอัปสรนอนหลับๆ ตื่นๆ เกือบตลอดทั้งคืน ด้วยความห่วงใยผู้คนที่ม็อดมการณ์ร่วมกัน

สิบโมงเช้ามีรายงานข่าวว่านายกรัฐมนตรียื่นเรื่องต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรีถึงสถานการณ์และเหตุผลที่ประกาศภาวะฉุกเฉิน แต่ก็มีผู้คนโทรศัพท์มาหาศิริพรเพื่อบอกเล่าข่าวที่ลือกันไปหนาว่า ทหารกองกำลังรักษาพระนครได้วางแผนสลายการชุมนุม รวมถึงข่าวที่ทหารปิดล้อมกลุ่มผู้ชุมนุม ประชาชนที่ต้องการเข้าร่วมถูกสกัดเอาไว้ และผู้ที่ชุมนุมภายในมีเหลืออยู่เพียงสองหมื่นกว่าคน

ทุกวินาที่ผ่านไปด้วยความเคร่งเครียด ความเงิบเปรียบเสมือนเค้าลางร้าย ก่อนพายุจะพัดโหมกระหน่ำ เวลานี้พวกเธอก็ไม่สามารถหลบหนีไปไหนได้แล้วนอกจากเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน

ใกล้บ่ายสามโมง ภายนอกเงิบสงัด หลังจากนายกรัฐมนตรียกแถลงการณ์ว่ามีผู้ยิงปลุกปั่นให้การชุมนุมเกิดความรุนแรงและทำร้ายเจ้าหน้าที่ จึงต้องใช้กำลังทหารและตำรวจเข้าปราบปรามอย่างเด็ดขาด

แซมหนึ่งตัวลี้บอยู่ข้างๆ ศิริพร ซึ่งไม่เป็นอันทำอะไรเช่นกันนอกจากติดตามข่าวทางหน้าจอโทรทัศน์ด้วยความเคร่งเครียด ความอยากรู้ทำให้

ดูจ้อปสรแอบออกจากประตูหลังบ้านที่ทะเลไปอีกซอย มุ่งหน้าไปยังจุดที่มีผู้ชุมนุมนั่งอยู่

เธอเดินไปถึงถนนราชดำเนิน ระหว่างทางก็เห็นผู้ชุมนุมพากันนั่งหลบแดดร้อน บางคนก็ปูเสื่อนอนกันด้วยความเหนื่อยล้าหลังจากไม่ได้หลับไม่ได้นอนมาตลอดทั้งคืน

เธอมองซ้ายและขวาด้วยความสงสัยว่าใครที่รักประชาธิปไตยอย่างยิ่งยวด เธอไม่รู้หรือว่าหัวหน้าผู้ชุมนุมอยู่ที่ไหน เสียงจากเวทีใหญ่เงียบไปแล้ว มีเพียงเสียงจากลำโพงบนรถเท่านั้นที่ยังดังอยู่ แต่ความอ่อนล้าก็ทำให้ไม่มีใครสนใจจะฟังเสียงปลุกเร้ากลุ่มผู้ชุมนุมนัก

ดูจ้อปสรได้มาเห็นอย่างที่ต้องการแล้ว เธอจึงหมุนตัวกลับ แต่แล้วจู่ๆ เสียงปี่นกลก็ดังขึ้น เธอเหลียวมองรอบตัว เห็นผู้คนลุกฮือขึ้นด้วยความตกใจ เพราะไม่รู้ที่มาของเสียงปี่น ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องระงมของผู้คนที่ลุกขึ้นวิ่งหนีไว้ทีศทางด้วยความกลัวตาย

หญิงสาวใจเต้นรัวด้วยความหวาดกลัวจับหัวใจ เธอออกวิ่งไปพร้อมกับกลุ่มคน เมื่อหันไปด้านหลังก็มองเห็นทหารที่เดินแถวหน้ากระดานเข้ามาพร้อมกับกรงคดียังไม่เลือก ตามหลังมาด้วยรถหุ้มเกราะ เสียงผู้คนร้องระงมอย่างน่าสงสาร แต่เวลานั้นไม่มีใครสามารถช่วยคนเจ็บได้อีกแล้ว นอกจากต้องวิ่งหนีเอาตัวรอดให้เร็วที่สุด

ดูจ้อปสรออกวิ่งสุดฝีเท้า หัวใจเต้นโลดในอก เธอหวังว่าจะหนีกลับไปถึงบ้านก่อนที่จะถูกทหารจับกุมตัวไป เธอวิ่งเลี้ยวเข้าซอย ก่อนจะเบรคจนตัวโง่งเมื่อเห็นทหารกลุ่มหนึ่งที่ถืออาวุธเดินสวนทางมา

น้ำตาของเธอแทบไหลเมื่อเห็นใบหน้าของชายเหล่านั้นเป็นสีดำสนิท และแต่งกายด้วยชุดสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำ เธอหันหลังเตรียมจะวิ่งหนีไปทางอื่น แต่แล้วข้อมือของเธอกลับถูกดึงไว้เสียก่อน

“อย่า!” เธอกรีดร้อง ดิ้นรนด้วยความหวาดกลัว แต่กลับถูกแขนแข็งแรงดึงร่างเข้าไปประชิดตัวและกระชับบอ